

Jaké to je, zemřít?

Když jsem zemřela, zemřela jsem s krví svého boha na rukách, s milencovými prosbami v uších a v objetí nikoli věčného zářivého úsvitu, nýbrž věčného temného zapomnění.

Když jsem zemřela, neměla jsem pocit, že by se snad jednalo o pokojný konec velkolepého boje.

Měla jsem pocit, že se spíš jedná o jeho začátek.

Ležela jsem na zemi a zírala na ruku, kterou jsem si držela přímo před očima. Za ní tančily na nekonečném nebi všechny barvy světa. Má pleť byl hladká a snědá a jemně se leskla průzračným popraškem smrti.

Nedokázala jsem na svou ruku přestat zírat. Vypadala tak živě a zároveň tak mrtvě.

Mrkla jsem, zavřela oči a spatřila před sebou modrá nebesa, zelené palmy a bílé písčiny. Vostis, místo, které jsem kdysi nazývala domovem. Místo, jemuž jsem upsala vlastní duši.

Znovu jsem oči otevřela.

Najednou nade mnou viselo podsvětí. Zcela jednoznačně.

„Vstávej,“ vybídl mě čísi hlas.

Odtrhla jsem oči od oblohy i od své ruky a zadívala se na muže s ostře řezanou tváří, který se nade mnou skláněl. Na muže, jehož obličej kdysi planul na nebi nad Sivrinajem, hlavním městem Domu noci. Na muže, jehož tělo Rishanové rozsápali k nepoznání, poté co ho Raihn zabil.

Vincent, mrtvý král Domu noci, mi podal ruku.

„Vstávej,“ zopakoval. „Doneslo se mi, že nás čeká práce.“

Nechápavě jsem na něj zírala. Vtom oblohu za ním rozčísl blesk. Až na to, že... že to nebyl blesk. Vždyť pořád rostl a větvil se a vypaloval do závoje nebes trhliny, v nichž se svářelo světlo s temnotou a jiskřily z nich černé, purpurové, namodralé i nazelenalé stíny esence galaxií. Přitom mi něco strašně připomínaly, něco, co jsem důvěrně znala, něco, z čeho mě rozbolelo srdce, a přesto jsem si nemohla za nic na světě vzpomenout co.

Začala se mi klížit víčka.

Kdysi dávno mě ještě jako malou od břehů Vostisu unesl zpětný proud. Bojovala jsem s ním ze všech sil, a přesto jsem s každým nádechem zjistila, že jsem od břehu zas o kus dál. Nejvíc mě na tom zarazilo, jak tiše to celé probíhalo. Téměř poklidně.

Přesně takový pocit mě ovládl i nyní.

Pocit zrádného, nebezpečného klidu.

„Mische Iliae,“ vyhrkl Vincent, chytil mě za ruku a vyval mě ze spárů zpětného proudu. „Ještě nemůžeš odejít. Ještě ne.“

Nechápavě jsem na něj zamžourala. Na nebi za ním se chvěly pukliny.

Pukliny žhnoucí jako tříštící se slunce ve chvíli, kdy jsem bohu, jehož jsem kdysi milovala, zabodla do krku šíp.

Pukliny tajemné jako jizvy na Asarově tváři.

Asar.

Jeho jméno mi zaplavilo duši. Spolu s ním jsem si vybavila jeho srdcervoucí křik a poslední slova, která jsem v životě zaslechla.

Ne! Potřebuju ji!

Neprobralo mě ani tak Vincentovo sevření jako právě vzpomínka na něj. Vzápětí na mně plnou vahou dolehla drsná, matoucí realita.

Já zemřela.

Bohové, spaste duši. *Já zemřela.*